

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **D.X.H.**, zastoupeného JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem Praha 1, 28. října 1001/3, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2013, č.j. 1604/1.30/13/14.3,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2013, č.j. 1604/1.30/13/14.3, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9.800 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Matouše Jíry, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2013, č.j. 1604/1.30/13/14.3, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 6.3.2013, č.j. 4562/6.72/13/14.3 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo pod výrokem I. uvedeno, že žalobkyně „umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, tím, že umožnil výkon nelegální práce fyzickým osobám: T.Q.T., (muž), nar...(Vietnam), který v době kontrol dne 24.8.2012 a dne 6.9.2012 zastupoval

účastníka na prodejně a vykonával práci jako pokladní, na pracovišti „potravin“, na adrese: ..., tímto způsobem vykonával výkon závislé práce mimo pracovní vztah; D.T.M., (žena) (Vietnam), která v době kontrol dne 24.8.2012 a dne 6.9.2012 na prodejně a vykonávala práci jako prodávačka a jako pokladní, na pracovišti „potravin“, na adrese: ..., tímto způsobem vykonával výkon závislé práce mimo pracovní vztah; dopustil se tak správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti“. Dále bylo uvedeno, že se žalobci „ukládá za uvedený správní delikt dle ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti povinnost k peněžitému plnění ve formě pokuty ve výši 250.000 Kč“. Výrokem II. byla žalobci uložena povinnost zaplatit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že nesprávnost napadeného rozhodnutí spatřuje v nedostatečném zjištění skutkového stavu a v nesprávném posouzení věci. Žalobce uvedl, že předně nesouhlasí se závěrem žalovaného a prvoinstančního orgánu, že by se dopustil správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tak, jak je popsáno ve věcném výroku prvoinstančního rozhodnutí. V prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno: „*T.Q.T., který v průběhu kontroly tlumočil kontrolované osobě ..., uvedl, že se jedná o nepravdivou výpomoc v rodině tím, že vypomáhá svému švagrovi (účastníku řízení) bez odměny a bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, ...*“. Dále je v tomto rozhodnutí uvedeno: „*D.T.M., která v průběhu kontroly uvedla, že je manželka osoby T.Q.T. ..., dále uvedla, že vypomáhá svému bratrovi (účastník řízení), protože jeho manželka dne 24.08.2012 odešla s dítětem k lékaři. Evidence pracovní doby není na prodejně vedena a ona žádnou odměnu nedostává a s bratrem nemá uzavřený žádný pracovněprávní vztah*“. Z citovaného lze jednoznačně vyvodit závěr, že pan T.Q.T. a paní D.T.M. shodně tvrdili, že se jednalo o výpomoc v rodině, přičemž je důležité poznamenat, že nikdo ze jmenovaných nekonstatoval, že by pro žalobce pracovali a dostávali od něho odměnu. Je tedy nesprávné tvrzení inspektorátu práce, že by tyto osoby někdy potvrdily skutečnost, že ve dnech 24.8.2012 a 6.9.2012 (tedy ve dnech, kdy došlo ke kontrole) pracovaly pro žalobce. Žalovaný a ani prvoinstanční orgán se vůbec nezabývali skutečností, že dotčené osoby zcela vyvrátily, že by vykonávaly závislou práci pro žalobce. Tím tedy žalovaný ani nezkoumal, zda byly kumulativně splněny všechny znaky závislé práce podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Pro žalobce je zcela nepochopitelné, že jak prvoinstanční orgán, tak i žalovaný dospěli k uvedenému závěru, aniž by měli jasné důkazy, jež by podpořily jejich tvrzení. Správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004, správní řád, neboť správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán v rámci správního řízení a i žalovaný v napadeném rozhodnutí, již v tomto bodě nedostatečně zjistili skutkový stav. Žalobce se v protokolu o provedení důkazu listinami ze dne 21.2.2013, vyjádřil k podkladům rozhodnutí, a to v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. V tomto protokolu se žalobce vyjádřil následovně: „*Dne 23.8.2012 jsem odjel do Ostravy, a to z důvodu změny mého trvalého bydliště, takže když dne 24.8.2012 přišla kontrola, tak v mé prodejně potravin prodávala má manželka N.T.N. Vzhledem k tomu, že naše dcera, která má 2 roky mé nemocné průdušky, tak s ní potřebovala má manželka odjet k lékaři a tak se domluvila s mým švagrem T.Q.T. a s mou sestrou D.T.M., že aby po dobu, co bude u lékaře za ní zaskočili v obchodě, aby nebyl přerušen prodej, a také se zaváží zboží. Zrovna v době*

kontroly jsem nebyl na prodejně, protože jsem si vyřizoval pobyt a nebyla tam ani má manželka, která s dcerou odjela k lékaři. Pokud jde o následnou kontrolu dne 6.9.2012, tak já jsem byl v Karlových Varech kde jsem si vyřizoval ten nový pobyt a prodlužoval jsem si živnostenské oprávnění. Má manželka zrovna v době kontroly odešla přes silnici naproti, kde bydlíme uvařit pro naši dceru mléko a tak zase požádala mého švagra a sestru, aby jí po dobu její nepřítomnosti za ní zaskočili v prodejně. V uvedené věci se jednalo pouze o krátkodobou pomoc mezi příbuznými.“ I zde žalobce jednoznačně konstatoval, že se v předmětné věci jednalo pouze o dočasnou výpomoc v rodině, kdy on a jeho manželka požádali pana T.Q.T. a paní D.T.M. o krátkodobý záskok v provozovně. Ze strany žalobce nebyl nikdy dán pokyn, aby se označené osoby dostavily v přesný čas do jeho prodejny a začali tam pracovat. Bylo pouze na uvážení pana T.Q.T. a paní D.T.M., zda se rozhodnou pomoci žalobci. I tato skutečnost jednoznačně potvrzuje fakt, že se nemohlo jednat o závislou práci uvedených osob pro žalobce. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí následující: „*Není důvodných pochybností o tom, že jmenovaní vykonávali práci na základě pokynů účastníka řízení, když je zřejmé, že tuto činnost vykonávali svědomím účastníka řízení. Je nábíledni, že jmenovaní museli od účastníka řízení obdržet pokyny, jak při jednání se zákazníky postupovat (například za kolik to, které zboží prodat, jak postupovat při případné reklamaci, jelikož součástí náplně byla i přejímka zboží v nepřítomnosti účastníka řízení, je zřejmé, že zejména pan T.Q.T. obdržel pokyny, jak postupovat při jednání s dodavateli). S ohledem na uvedené je nepochybné, že činnost jmenovaných byla vykonávána ve vztahu jejich podřízenosti a nadřízenosti účastníka řízení. Jmenovaní si nemohli počínat autonomně na a nezávisle na účastníku řízení. Nemohlo například zboží v provozovně darovat či prodat bez ohledu na kupní cenu stanovenou účastníkem řízení. Na závěru o vztahu podřízenosti a nadřízenosti nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že jmenovaní byli v příbuzenském vztahu s účastníkem řízení.“* Z citovaného lze jednoznačně vyvodit, že správní orgán dospěl ke svým závěrům pouze na základě pochybných předpokladů, aniž by byly podloženy relevantními důkazy. Správní orgán byl povinen provést procesní úkony, které byly nezbytné, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nikoliv pouze předpovídat jaký může být skutečný stav. Žalovaný měl přinejmenším položit nezbytné otázky dotčeným osobám, aby měl podklady a tedy důkazy, jež by potvrdily, nebo naopak vyvrátily tvrzení správního orgánu. V případě, že by tyto úkony byly provedeny, tak by správní orgán bezpečně zjistil, že pan T.Q.T. a paní D.T.M. nedostali nikdy od žalobce žádných pokynů, jak mají postupovat v provozovně žalobce. Žalobce je přesvědčen, že se správní orgán nemůže spokojit pouze s tvrzením „*je nábíledni, že jmenovaní museli od účastníka řízení obdržet pokyny, jak při jednání se zákazníky postupovat*“, aniž by blíže zkoumal, jestli tomu tak skutečně bylo. Správní orgán dále tvrdí, že součástí náplně byla i přejímka zboží a že tedy musel dostat pokyny od žalobce. K tomuto žalobce konstatuje, že pan T.Q.T. a paní D.T.M. jménem žalobce žádné zboží nepřijímali. Pakliže správní orgán vychází pouze z výroku žalobce, jenž uvedl, že se do obchodu zaváže zboží, tak z tohoto konstatování nelze být jednoznačně vyvozeno, že pan T.Q.T. a paní D.T.M. obdrželi od žalobce pokyny, jak postupovat s dodavateli žalobce. Dále je zcela vyloučené, že by dotčené osoby byly ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Žalobce musí opětovně konstatovat, že svoje příbuzné pouze požádal o krátkodobou pomoc. Pan T.Q.T. a paní D.T.M. nebyli žádným způsobem vyzváni, že se musí v přesný čas a na určitou dobu vyskytovat v provozovně žalobce. Bylo pouze na uvážení pana T.Q.T. a paní D.T.M. pokud by se rozhodli „*pohlídat*“ žalobci provozovnu pouze 5 minut a posléze by provozovnu uzavřeli a to na základě vlastního rozhodnutí. V protikladu s tvrzením správního orgánu musí žalobce uvést, že jmenované osoby byly zcela autonomní na jeho vůli,

neboť mezi sebou mají pevné rodinné vazby a naprosto si důvěřují. Skutečnost, že jmenovaní byli v příbuzenském vztahu, je naopak velice důležitá v rámci posuzování vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Pokud by správní orgán vykonal úkony, které měl vykonat, tedy pokud by se dotčených osob dotázel na předmětný vztah nadřízenosti a podřízenosti v rámci jejich příbuzenských vztahů, tak by ze stran těchto osob bylo jasně konstatováno, že ve vietnamské rodině je zcela vyloučené, aby na základě žádosti o poskytnutí pomoci existoval jakýkoliv vztah nadřízenosti a podřízenosti. Správní orgán tuto skutečnost nemohl zjistit, neboť se spoléhal pouze na mylné předpoklady, neučinil nic potřebné ke zjištění skutkového stavu a vůbec nereflektoval, že se jedná o cizince s odlišnou kulturou. Správní orgán nedisponuje žádným relevantním důkazem, jenž by jednoznačně prokázal existenci závislé práce, tedy nemohl být dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 4 Ads 177/2011 - 120, ve kterém se vyjadřuje k povinnosti správního orgánu vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti: *„Takový postup nelze hodnotit za souladný se zásadou materiální pravdy, podle níž musí správní orgán vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. zejména § 3 správního řádu), čemuž odpovídá zásada vyšetřovací (vyhledávací), podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Zásada vyhledávací (srov. § 50 odst. 3 správního řádu) značí povinnost správního orgánu zabývat se důkazními návrhy účastníka řízení a rozhodovat o nich, pokud takové návrhy vznáší; zároveň to ale s sebou nese povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením účastníka řízení, která nemusejí být pravdivá, a nezřící se vlastní důkazní aktivity v případě, že účastník řízení nemá vlastní návrhy na dokazování. Vyšetřovací zásada velí správnímu orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení. Je-li skutkový stav nejasný nebo mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění nejasností a mezer dokazováním.“* S ohledem na skutečnost, že se mělo jednat o nelegální zaměstnávání cizinců a dále jako příbuzných žalobce, si žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 177/2011 - 120: *„K posouzení práce cizincem jako nelegální práce ve smyslu zákona o zaměstnanosti je třeba, aby tuto práci vykonával cizinec soustavně, podle pokynů a za mzdu, plat nebo odměnu“*. V citovaném případě žalobkyně konstatovala, že ojedinelá, krátkodobá, jednorázová a neformální činnost ve formě výpomoci, kterou mohl vykonat i kdokoli jiný, k níž došlo bezúplatně a mezi příbuznými, není závislou prací, a proto se nejednalo o pracovněprávní vztah. Nemohlo tedy ani jít o nelegální práci, čemuž Nejvyšší správní soud přisvědčil, neboť nebyly prokázány skutečnosti nasvědčující existenci závislé práce. I v případě této žaloby, nebylo ze strany správního orgánu jednoznačně prokázáno, že by žalobce umožnil výkon nelegální práce uvedeným osobám. Žalobce dále konstatoval, že v rozhodné době pro něho označené osoby nepracovaly. Pouze mu ve specifikované dny vypomáhaly a to vždy po velice krátký časový úsek, tudíž se nejednalo o činnost soustavnou. Skutečnost, že inspektorát práce při svých kontrolách ve dnech 24.8.2012 a 6.9.2012 narazil v prodejně žalobce právě na pana T.Q.T. a paní D.T.M., není nikterak překvapivá, neboť oba jmenovaní bydlí ve stejném domě, v němž se nachází kontrolovaná prodejna žalobce. Je tedy přirozené a očekávané, že se uvedené osoby budou vyskytovat právě na adrese svého pobytu a rozhodně nemůže být překvapivé, že ve stejném domě občas navštíví prodejnu svého blízkého příbuzného. Žalobce je více než přesvědčen, že pro potvrzení závěru inspektorátu práce, jenž se týká vykonávání závislé práce ze strany označených osob pro žalobce, nemůže postačit skutečnost, že se při kontrolách tyto osoby dvakrát vyskytly v prodejně žalobce. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl: *„S ohledem na skutkový stav věci, zachycený zejména v protokolu o výsledku kontroly, je nutno odmítnout*

bagatelizování činnosti, kterou pan T.Q.T. a paní D.T.M. pro účastníka řízení vykonávali, jak to činí v odvolání účastník řízení, když uvádí, že jmenovaní, kteří bydleli ve stejném domě, občas navštívili prodejnu svého příbuzného. Je nábíledni, že v případě jmenovaných se nejednalo o pouhou návštěvu provozovny.“ Žalobce poukazuje, že správní orgán se opětovně uchýlil k jakémusi předpokladu, že se u pana T.Q.T. a paní D.T.M. nejednalo o pouhou návštěvu. Správní orgán nezná poměry v rodině žalobce, k této věci se dotčených osob ničeho nedotázal a ani nepodnikl žádné další procesní postupy, jež by potvrdily jeho tvrzení. Navíc ani z vyjádření dotčených osob nevyplývá, že by pravidelně vypomáhaly žalobci. Se zřetelem na uvedené, není dostatečně prokázané, že označené osoby vykonávaly pro žalobce závislou práci a tedy není prokázané, že by žalobce tyto osoby nelegálně zaměstnával. Nadto se žalobce domnívá, že v předmětné věci nebyly splněny podmínky pro vznik tzv. „výkonu práce“. Z napadeného rozhodnutí vyplývají závěry, že T.Q.T. a D.T.M. nevyvíjeli činnost soustavnou, nebyli vůči žalobci ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, nedostávali od žalobce žádnou odměnu, a nebyla dohodnuta pracovní doba. K uvedenému žalobce připojuje závěr Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 75/2011-76, který konstatoval: „...aby bylo možné určitou Činnost považovat za „výkon práce“ ve smyslu pracovněprávních předpisů, je třeba současného naplnění určitých objektivních znaků. Musí se jednat o činnost soustavnou, ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, za odměnu, na dohodnutém místě a v dohodnuté pracovní době.“ Z uvedeného tedy vyplývá, že označené osoby pro žalobce nemohly vykonávat práci, jak ji definoval Nejvyšší správní soud a tedy se nemohlo jednat ani o výkon závislé práce podle ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sám uvádí, že definiční znaky závislé práce musí být splněny kumulativně (současně), přičemž těmito definičními znaky jsou: práce vykonávána ve vztahu nadřízeností zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance (subordinace), práce jménem zaměstnavatele, práce dle pokynů zaměstnavatele a osobní výkon práce zaměstnancem K tomuto žalobce uvádí, že souhlasí s názorem žalovaného, že definiční znaky závislé práce musí být splněny kumulativně, ale v případě žalobce, pana T.Q.T. a paní D.T.M. a i s ohledem na vše uvedené, nebyl naplněn ani jeden z definičních znaků závislé práce, natož, aby byly splněny současně všechny tyto znaky. Správní orgán nezajistil takové podklady pro vydání rozhodnutí, které by jasně prokázaly kumulativní naplnění specifikovaných definičních znaků závislé práce. Tím tedy došlo k nedostatečnému zjištění skutkového stavu a v nesprávném posouzení věci. Žalobce konstatoval, že se dále vyjádří k dohodám o provedení práce, jež byly předloženy prvoinstančnímu orgánu. Žalobce, jeho manželka, T.Q.T. a D.T.M., tito všichni shodně uváděli, že poslední dvě jmenované osoby pro žalobce nepracovaly. Tuto skutečnost se marně snažily vysvětlit správnímu orgánu již od první kontroly ze strany prvoinstančního orgánu (nutno podotknout, že v této době žalobce nebyl zastoupen advokátem), a také po celou dobu správního řízení. I přes uvedené, prvoinstanční orgán stále a opakovaně požadoval po žalobci, aby doložil dokumenty o uzavření pracovněprávního vztahu. Žalobce v rozhodné době považoval tyto požadavky za velice matoucí, neboť nerozuměl, z jakého důvodu musí předkládat jakýkoliv takový dokument, když mezi ním a označenými osobami neexistoval pracovněprávní vztah. Toto zmatečné jednání ze strany prvoinstančního orgánu následně znamenalo, že žalobce byl donucen vypracovat dohody o provedení práce, neboť k tomu byl opakovaně vyzván, přestože neexistoval relevantní právní důvod, aby tyto dohody žalobce a označené osoby uzavírali. Se zřetelem na uvedené, žalobce zásadně nesouhlasí se závěrem prvoinstančního orgánu a žalovaného, jež se shodují, že došlo ke zjištění o porušení ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti a to tím, že žalobce umožnil osobám: T.Q.T. a D.T.M. vykonávat nelegální práci. Takto zjištěný stav nekoresponduje s faktickým

stavem věci, neboť jmenované osoby pro žalobce nikdy nevykonávaly činnost, jež by se dala charakterizovat jako závislá práce podle ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce, tedy tyto osoby nebyly s žalobce ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, nic nevykonávaly jménem žalobce a žalobce nedával označeným osobám žádné pokyny. V tom směru je důležité upozornit na skutečnost, že v předmětné věci nebyla splněna zákonná podmínka § 2 odst. 2 zákoníku práce, která o závislé práci stanoví následující: „*Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.*“ Je prokázáno, že jmenované osoby nedostávaly od žalobce mzdu, plat nebo odměnu a také nikdy nedošlo k dohodě o pracovní době a místu výkonu práce. Tyto podstatné náležitosti dokumentu, zakládajícím pracovněprávní vztah, nebyly mezi stranami nikdy dohodnuty a nikdy se o nich ani nehovořilo. Prvoinstanční orgán a žalovaný, jakožto správní orgány, jsou povinni postupovat v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, tedy správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce si dovolí konstatovat, že správní orgán svým zmatečným jednáním a požadavky po žalobci nemohl dospět ke zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V závěru žaloby žalobce namítl možnou protiústavnost ustanovení § 140 odst. 4 písm. f zákona o zaměstnanosti, který stanoví, že za správní delikt dle § 140 odst. 4 písm. c) zákona o zaměstnanosti, lze příslušným správním orgánem uložit pokutu do 10 000 000 Kč, nejméně však ve výši 250.000 Kč. Česká republika je podle č. 1 odst. 1 Ústavy demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana. Mezi základní pravidla výkonu státní moci, která z této skutečnosti vyplývají, patří zásada přiměřenosti takového výkonu. Princip přiměřenosti hovoří o tom, že újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli. Žalobce je přesvědčen, že shora specifikované ustanovení a především minimální výše pokuty v částce ve výši 250.000 Kč odporuje Ústavnímu principu přiměřenosti, kdy v posuzovaném případě je výše sankce podle uvedeného ustanovení neodůvodněným zásahem do majetkové sféry žalobce a dalších dotčených osob, kdy uložená pokuta má likvidační charakter. Uložení pokuty podle označeného ustanovení, byť i v minimální možné výši, v zásadě nereflexuje skutečnost, že může způsobit takový zásah do majetku právnické a fyzické podnikající osoby, která může mít za následek ztrátu veškerých prostředků pro pokračování v podnikatelské činnosti dotčených osob. Zásada proporcionality v rámci správního rozhodování hovoří o dodržení principu přiměřenosti postupu správního orgánu při uplatňování jeho pravomocí, kdy zasahuje do práv a oprávněných zájmů dotčených osob. V tomto případě je zjevně narušena tato zásada, kdy správní orgán ukládá pokutu v zákonem stanovené výši, ale samotná výše, i s ohledem na konkrétní případ, způsobuje ono narušení zásady proporcionality a přiměřenosti. V posuzovaném případě žalobce se skutečně jedná o pokutu ve výši, která má likvidační charakter s ohledem na jeho zázemí pro pokračování v podnikání. Samostatné ustanovení o trestání nelegálního zaměstnávání pod uvedenou sankcí zjevně nesplňuje účel, pod kterým byl tento zákon přijat. Záměrem zákonodárců při schvalování tohoto zákona byla snaha omezit nelegální zaměstnávání cizinců na území České republiky. Skutečný dopad tohoto ustanovení je ale penalizace cizinců, kteří zaměstnávají například české občany v důchodovém věku, kteří marně hledají uplatnění na trhu práce. S ohledem na uvedené je žalobce přesvědčen o tom, že nadepsaný soud by měl toto řízení přerušit a postoupit věc Ústavnímu soudu k posouzení o ústavnosti předmětného ustanovení.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování ve věci bylo vycházeno z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný připomíná, že žalobce nepožádal o přezkoumání protokolu o výsledku kontroly podle ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, v němž je jako zjištěný nedostatek zaznamenáno umožnění výkonu nelegální práce panu T.Q.T. a paní D.T.M. Co se týče právního posouzení činnosti pana T.Q.T. a paní D.T.M. v provozovně, je žalovaný toho názoru, že rozhodl věcně správně a odkazuje na stranu třetí až šestou odůvodnění jeho rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že předně poznamenává, že si byl při rozhodování vědom, že se v daném případě jedná o cizí státní příslušníky, a to občany Vietnamské socialistické republiky. Je nepochybné, že jejich „kultura“, lépe řečeno zvyklosti, se liší od těch českých. Tato skutečnost však neznamená, že cizí státní příslušníci mohou s poukazem na odlišné zvyklosti vykonávat činnost v rozporu s pracovněprávními předpisy, které jsou součástí českého právního řádu. Činnost pana T.Q.T. a paní D.T.M., kterou vykonávali v provozovně, naplňovala kumulativně všechny definiční znaky závislé práce tak, jak jsou stanoveny v ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce. Úplatnost, respektive odměna ze strany zaměstnavatele, není definičním znakem závislé práce, ale toliko podmínkou, respektive povinností, za níž má být závislá práce vykonávána. V tomto žalovaný poukazuje jak na odbornou literaturu, tak aktuální judikaturu správních soudů (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 18.4.2013, č.j. 59Ad 2/2012-66). Žalobce v podané žalobě na jedné straně namítá, že se jednalo o výpomoc v rámci rodiny, na straně druhé, se dle něj jednalo o pouhou návštěvu příbuzných v provozovně, kteří v té době bydleli v tomtéž domě, Žalovaný je toho názoru, že žalobce záměrně bagatelizuje činnost pana T.Q.T. a paní D.T.M. Je nepochybné, že pan T.Q.T. a paní D.T.M. toliko nenavštívili provozovnu, ale rovněž v této provozovně vykonávali pracovní činnost. Nejedná se tedy o žádný předpoklad žalovaného, jak namítá žalobce. Podle žalovaného lze za návštěvu považovat situace, kdy rodinní příslušníci nebo známí navštíví druhého, byť nikoli u něj doma, ale v jeho provozovně, aby se jej optali, jak se mu vede, a dále probrali společná témata. O návštěvu v tomto slova smyslu se však nejednalo. Rovněž se podle žalovaného nejednalo o výpomoc v rámci rodiny. Podle žalovaného lze za takovou výpomoc považovat kupříkladu situaci, kdy manuálně zručnější rodinný příslušník pomůže druhému příbuznému vymalovat jeho byt. Mimoto činnost jmenovaných prokazatelně nebyla jednorázovou záležitostí, když pan T.Q.T. a paní D.T.M. byli inspektorkou oblastního inspektorátu práce zjištěni v provozovně při obou fyzických kontrolách. Žalovaný posuzoval případ i s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje k obdobným skutkovým okolnostem, které byly předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu. V daném případě se nejednalo o „úsluhu“ ve smyslu „*bezúplatné laskavosti*“ spočívající v pouhé přítomnosti v provozovně (aniž by docházelo k prodeji), jak tomu bylo ve věci rozhodované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29.9.2011, č.j. 4 Ads 75/2011-73. Rovněž se v daném případě nejednalo o pohlídání otevřeného obchodu v době nepřítomnosti majitele, jak tomu bylo ve věci rozhodované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2010, č.j. 4 Ads 44/2010-132. Nutno zdůraznit, že žalovanému není známa žádná objektivní překážka existence základního pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a panem T.Q.T. a paní D.T.M. Na takovou překážku v žalobě nepoukazuje ani žalobce. Podle žalovaného se rovněž nejednalo o pětiminutové pohlídání provozovny, jak uvádí žalobce. Vzhledem k tomu, že jmenovaní byli zjištěni na provozovně opakovaně, jakož i vzhledem k tomu, že žalobce nerozporoval kontrolní zjištění

zaznamenané v protokolu o výsledku kontroly, lze dle žalovaného oprávněně dojít k závěru, že tvrzení o jednorázové výpomoci je účelové, vedené ve snaze vyhnout se postihu za správní delikt, kterého se žalobce dopustil. Má-li se žalovaný pro úplnost vyjádřit k dodatečně doloženým dohodám o provedení práce, tak k sepsání těchto dohod došlo po šetření, k němuž došlo dne 6.9.2012. Žalovaný své závěry o naplnění definičních znaků závislé práce neopíral o skutečnost, že žalobce po provedené kontrole uzavřel s panem T.Q.T. a paní D.T.M. dohody o provedení práce. Žalovaný dále k výši uložené pokuty uvedl, že žalobci byla za správní delikt, kterého se dopustil, uložena pokuta podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši ve výši 250.000 Kč, když dle uvedeného ustanovení zákona o zaměstnanosti za správní delikt dle § 140 odst. 1 písm. c) téhož zákona se uloží pokuta do výše 10.000.000 Kč, nejméně však ve výši 250.000 Kč. Nutno zdůraznit, že žalobci byla uložena pokuta v nejnižší možné výši, kterou lze v případě, že pachatel byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce, uložit. K námitce, že dolní hranice ve výši 250.000 Kč je v rozporu se zásadou proporcionality v rámci správního řízení, jakož i s ústavním pořádkem České republiky, žalovaný konstatuje, že jakožto orgán moci výkonné není příslušný hodnotit vůli zákonodárce vyjádřenou formou zákona. K tomu je nadána moc soudní prezentována Ústavním soudem.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Podle § 5 písm. e) bod 1 téhož zákona se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci, výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě (odst. 2 téhož ustanovení).

Pro posouzení věci jsou podstatné závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35 (dostupný na www.nssoud.cz a publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3027 v č. 5/2014). Rozsudek Nejvyššího správního soudu byl publikován s následujícími právními větami: „I. Společným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k

odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. II. Odměna sice nepředstavuje samostatný definiční znak závislé, resp. nelegální práce, avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“

K tomu, aby bylo možné v konkrétním případě dospět k závěru, zda se jednalo o závislou, resp. nelegální práci, je nezbytné, aby byl skutkový stav zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Zjištěný skutkový stav musí skýtat oporu pro jednoznačný závěr o tom, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tj. osobní výkon práce, soustavnost výkonu práce, výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, existence podřízenosti. Pokud jsou pochybnosti o tom, zda jsou všechny tyto znaky naplněny, například na podkladě vyjádření účastníka řízení nebo vyjádření zúčastněných osob o tom, že se jednalo o mezilidskou výpomoc poskytovanou bez nároku na odměnu, je nezbytné tyto pochybnosti v důkazním řízení řádně vyvrátit.

Na řízení o správním deliktu je analogicky aplikovatelné ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Podle tohoto ustanovení orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede.

V řízení o správním deliktu tak jsou správní orgány odpovědný za náležité zjištění skutkového stavu věci a této své povinnosti nejsou zbaveny ani v případě, kdy je účastník řízení nečinný či dokonce v případě, kdy se ke spáchání správního deliktu dozná.

V nyní souzené věci byly skutkové závěry o spáchání správního deliktu opřeny o záznam o zahájení kontroly ze dne 24.8.2012 a záznamy o vyjádření pana T.Q.T. a paní D.T.M. z téhož dne a záznam o vyjádření pana T.Q.T. ze dne 6.9.2012.

Podle § 44 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, řídí se postup při výkonu kontroly podle tohoto zákona částí třetí zákona o státní kontrole.

Zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v ustanovení § 12 odst. 1 stanovil, že povinností kontrolních pracovníků je zjistit při kontrole skutečný stav věci. Kontrolní zjištění jsou kontrolní pracovníci povinni prokázat doklady. Podle § 15 odst. 1 téhož zákona o kontrolním zjištění se pořizuje protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. Podle § 15 odst. 2 zákona o státní kontrole se v protokole uvádí označení kontrolního orgánu a kontrolních pracovníků na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas provedení kontroly, předmět kontroly, kontrolní zjištění, označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Protokol podepisují kontrolní pracovníci, kteří se kontroly zúčastnili. Podle ustanovení § 26 zákona o státní kontrole pro řízení podle tohoto zákona platí, s výjimkou § 18 tohoto zákona, správní řád.

Soud má za to, že z citovaných ustanovení zákona o inspekci práce a zákona o státní kontrole, ani z jiných jejich ustanovení nevyplývá, že by jimi byla vyloučena aplikovatelnost ustanovení § 55 (důkaz svědeckou výpovědí) a § 137 (vysvětlení) správního řádu. Tedy, že by správní orgán provádějící kontrolu podle zákona o státní kontrole byl oprávněn nahradit institut vysvětlení či důkazu svědeckou výpovědí záznamem o obsahu výpovědi osoby do protokolu.

Pokud tedy správní orgán zaznamená obsahu výpovědi osoby do protokolu, aniž by byly dodrženy podmínky stanovené v ustanovení § 55 správního řádu, je nutné vyjádření takové osoby považovat za vysvětlení podle § 137 správního řádu. Z takového vyjádření osoby pak není správní orgán oprávněn v dalším řízení vycházet, resp. opírat o něj své skutkové závěry, neboť podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.

Na poli trestního práva dospěla judikatura k obdobnému závěru. V rozsudku ze 3.10.2012, č.j. 7 Tdo 116/2012-42 (dostupný na www.nsoud.cz), Nejvyšší soud uvedl, že *„Jinak tomu je, pokud jde o výpovědi svědků, kterými byli policisté zasahující na místě činu a kteří rovněž potvrzovali, že poškozený D. L. se před nimi vyjadřoval k věci tak, že za pachatele svého napadení označoval obviněnou. Pokud se policisté před zahájením trestního stíhání v rámci šetření na místě dotazovali poškozeného na to, co se stalo, vyžadovali tím od něho vysvětlení podle § 158 odst. 3 písm. a) tr. ř. a měli o takovém vysvětlení sepsat úřední záznam podle § 158 odst. 5 tr. ř. (ve znění účinném v době činu). Úřední záznam podle tohoto ustanovení ovšem nebylo možné použít jako důkaz. Nepoužitelnost úředního záznamu o vysvětlení podaném podle § 158 odst. 3 písm. a) tr. ř. nebylo možno obejít tím, že policisté byli v postavení svědků vyslechnuti k tomu, jak se k věci před nimi poškozený při jejich šetření na místě vyjadřoval. Lze proto přisvědčit obviněné v tom, že svědecké výpovědi policistů byly nepoužitelným důkazem. Odhlédne-li se od svědeckých výpovědí policistů, nevystává tím v otázce totožnosti obviněné s pachatelem útoku proti poškozenému extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy, protože zbývající důkazy, které byly provedeny bezvadně a kterými byly svědecké výpovědi zdravotnických pracovníků záchranné služby, evidentně jsou dostatečným podkladem skutkových zjištění soudů“.*

Obdobný závěr lze vysledovat i z již shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterém Nejvyšší správní soud v bodě 34 uvedl, že *„v řízení navazujícím*

na státní kontrolu má mimořádný význam ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu, které označuje za nepřípustný důkazní prostředek záznam o podání vysvětlení (tedy nikoliv protokol o státní kontrole, jak se mylně domnívá stěžovatelka). Samozřejmě nepřípustnost použití záznamu o podání vysvětlení není absolutní – jistě je možné se svědka v průběhu svědecké výpovědi dotazovat například na důvody odlišnosti jeho výpovědi od vysvětlení, které podal před zahájením správního řízení. Nicméně k tomu, že čtením záznamu o podání vysvětlení nelze ve správním řízení plnohodnotnou svědeckou výpověď nahradit, existuje již bohatá judikatura zdejšího soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010 č. j. 1 As 34/2010-73, publikovaný pod č. 2208/2011 Sb. NSS). Z tohoto pohledu lze hodnotit jako pochybení oblastního inspektorátu, že využil při ústním jednání jako důkazní prostředek“.

Totéž, co bylo uvedeno ve vztahu k vysvětlení § 55 a vysvětlení podle § 137 správního řádu platí ve správním řízení ve věci správních deliktů i pro provedení účastnické výpovědi. Ač se správní řád nezmiňuje o výsledku účastníka řízení, je nezbytné ve věci správních deliktů analogicky vycházet z ustanovení § 89 odst. 2 věta první trestního řádu, podle kterého za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi obviněného a svědků, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro trestní řízení a ohledání. Jak má být při výpovědi obviněného postupováno stanoví § 91 až 95 trestního řádu. Z těchto ustanovení vyplývá nejen to, že výpověď obviněného je v rovině trestněprávní jedním ze základních důkazů, nýbrž také to, že výpověď obviněného je použitelným důkazem teprve tehdy, pokud je provedena postupem podle § 91 až 95 trestního řádu. Vyjádření obviněného učiněná mimo výpověď obviněného tak důkazem nejsou. V řízení o správním deliktu tak bude vyjádření účastníka řízení (obviněného) jako důkaz použitelné teprve tehdy, pokud bude učiněno v rámci jeho účastnické výpovědi provedené analogicky podle ustanovení § 91 až 95 trestního řádu.

Protokol o státní kontrole tak má, za podmínek pospaných rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, vypovídací hodnotu pouze co do vlastních zjištění kontrolních pracovníků, nikoli co do obsahu výpovědi osob při kontrole vytěžených aniž by byl proveden důkaz jejich svědeckou výpovědí či účastnický výslech.

V případě žalobce tak správní orgány nebyly oprávněny v neprospěch žalobce vycházet ze záznamů provedených s panem T.Q.T. a paní D.T.M. ze dne 24.8.2012, panem T.Q.T. ze dne 6.9.2012 a vlastních vyjádření žalobce.

Pokud jde o vlastní zjištění kontrolních pracovníků uvedených v záznamu o zahájení kontroly ze dne 8.11.2012, bylo v něm uvedeno, že kontrola byla zahájena dnem 24.8.2012 v 10:30 hodin. Dále bylo uvedeno, že pan T.Q.T. „v době kontroly byl za kasou a účtoval za prodej zboží“. Paní D.T.M. „v době, kdy probíhala kontrola vystřídala manžela za kasou“. V záznamu ze dne 6.9.2012 pak bylo uvedeno, že „dne 6.9.2012 pan T.Q.T. byl na prodejně za kasou. V době kontroly přišli zákazníci, které pan T.Q.T. neobsloužil a zároveň zde byla i manželka pana T.Q.T., která vybalovala zboží ve skladu, pan T.Q.T. obsloužil zákazníky až poté, co byla vyzvána manželka kontrolované osoby k doložení dokladů, pro které si musela dojít domů“.

Soud je přesvědčen o tom, že tato skutková zjištění neskýtají oporu pro závěr o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Na základě zjištěných skutečností nelze dospět k závěru, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tj. osobní výkon práce, soustavnost výkonu práce, výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, existence podřízenosti.

Zásadní je především skutečnost, že žádnými řádně provedenými prostředky nebyla vyvrácena obrana žalobce o tom, že se ze strany pana T.Q.T. a paní D.T.M., tj. švagra a sestry žalobce, jednalo o mezilidskou výpomoc poskytovanou bez nároku na odměnu.

Tuto obranu žalobce výslovně uplatnil do protokolu ze dne 21.2.2013, kde uvedl: *„Dne 23.8.2012 jsem odjel do Ostravy, a to z důvodu změny mého trvalého bydliště, takže když dne 24.8.2012 přišla kontrola, tak v mé prodejně potravin prodávala má manželka N.T.N.. Vzhledem k tomu, že naše dcera, která má 2 roky mé nemocné průdušky, tak s ní potřebovala má manželka odjet k lékaři a tak se domluvila s mým švagrem T.Q.T. a s mou sestrou D.T.M., že aby po dobu, co bude u lékaře za ní zaskočili v obchodě, aby nebyl přerušen prodej, a také se zaváží zboží. Zrovna v době kontroly jsem nebyl na prodejně, protože jsem si vyřizoval pobyt a nebyla tam ani má manželka, která s dcerou odjela k lékaři. Pokud jde o následnou kontrolu dne 6.9.2012, tak já jsem byl v Karlových Varech kde jsem si vyřizoval ten nový pobyt a prodlužoval jsem si živnostenské oprávnění. Má manželka zrovna v době kontroly odešla přes silnici naproti, kde bydlíme uvařit pro naši dceru mléko a tak zase požádala mého švagra a sestru, aby jí po dobu její nepřítomnosti za ní zaskočili v prodejně. V uvedené věci se jednalo pouze o krátkodobou pomoc mezi příbuznými.“*

Nevyvrácená obrana žalobce vnáší do řízení důvodné pochybnosti o tom, zda skutkový děj proběhl tak, jak žalobci vytýkaly správní orgány, nebo zda naopak tak, jak tvrdil žalobce. Pokud by platila skutková verze předestřená žalobcem, o výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti by se jednat nemohlo. Mezilidskou výpomoc poskytovanou bez nároku na odměnu sankcionovat nelze.

Je nutné uzavřít, že v průběhu správního řízení došlo k porušení ustanovení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Žalovaný na straně 5 ve druhém odstavci shora odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *„V této souvislosti poukazuje odvolací orgán na sdělení pana T.Q.T. ze dne 24.8.2012, z něhož vyplývá, že pro účastníka řízení vykonával činnost po předchozím telefonickém kontaktu, byť dle jeho slov, nešlo o pravidelnou činnost (rozsah jmenovaný blíže nespecifikoval)“*. Žalovaný tak v neprospěch žalobce využil vyjádření pana T.Q.T., aniž by byla provedena jeho svědecká výpověď.

Nad rámec uvedeného je nezbytné uvést, že pan T.Q.T. do záznamu ze dne 24.8.2012 krom jiného na otázku *„Pro koho pracujete?“* uvedl: *„nepracuji zde, pomáhám někdy, výpomoc v rodině“*. Paní D.T.M. na stejnou otázku uvedla: *„nepracuji, jsem zde pouze dnes, protože manželka je u lékaře“*. Do záznamu ze dne 6.9.2012 pak pan T.Q.T. uvedl *„nemám smlouvu, jenom pomáhám bez odměny, vše je v kruhu rodinném“*. Z vyjádření obou osob vyplývá, že tato korespondují s obranou žalobce uvedenou do protokolu ze dne 21.2.2013.

Pokud správní orgány za této situace dospěly k opačnému závěru, aniž by provedly výslech pana T.Q.T. a paní D.T.M. či jiný důkaz vyvracející obranu žalobce, nemají jejich závěry žádnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

Procesní pochybení správních orgánů je nezbytné považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Správní orgány nerespektovaly základní pravidla dokazování v řízení o správním deliktu, čímž nezjistily stav věci v rozsahu, který by nevyvolával důvodné pochybnosti. Závěry správních orgánů učiněné na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu jsou přinejmenším předčasné.

S ohledem na tuto skutečnost se již soud nemohl zabývat dalšími žalobními body, tj. zejména neústavností výše uložené pokuty, neboť nebylo-li dosud prokázáno spáchání vytykaného deliktu, nebylo možné žalobci uložit žádnou pokutu.

V.

Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů.

Soud neprovedl důkaz žalobcem v žalobě navrženými listinami, neboť provedení těchto důkazů nebylo potřebné k posouzení důvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tj. převzetí a příprava zastoupení, a úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), tj. podání žaloby. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobci přísluší náhrada ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Za dva úkony právní služby tak soud žalobci přiznal náhradu ve výši 600 Kč. Náklady řízení tedy činí částku ve výši 9.800 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. srpna 2014

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu